

om en Indkomstskat. Vi have her i Landet to forskjellige Slags personlige Skatter: i Kjøbenhavn Noget, der er en temmelig reen Indkomstskat, og i de andre Communer en Formue- og Veilighedsstat. Hvori bestaaer Forskjellen mellem disse to Skatter? I det ene Tilfælde — ved Indkomstskatten — søger man at finde Indtægten og at beskaffe den rene Indtægt uden Hensyn til Formuesvilkårene i det Hele, medens man ved Formue- og Veilighedsstaten undersøger Familieforholdene, de forskjellige oeconomicke Forhold og Andet og lemper Skatten efter disse personlige Forhold, Familieforhold osv. Med Hensyn til det at finde Indtægten er der ikke den allerfjerneste Forskjel i Principet mellem Formue- og Veilighedsstaten og Indkomstskatten. Naaden, hvorpaa jeg skal komme paa det Reene med, hvad Indtægt en Mand har, er noget heelt forskjelligt fra Spørgsmaalet, hvorledes jeg skal beskaffe denne Indtægt. Naar jeg nu vil søge en Mand's Indtægt, saa gaaer det ikke an, som det ærede Udvalg har gjort, at sige: Man opstiller en „formødet“ Indtægt. Ja, hvad er det, en formødet Indtægt? Her ere vi jo inde paa et heelt løst Skjøn. Man maa have Regler for, hvorledes denne Indtægt skal findes. Disse Regler har jeg søgt at fremstille efter hidtilværende Skattelove, som omfattede Indkomstskatten; saa fremtræder som Nr. 2 Formue- og Veilighedsstaten i sin fulde Styrke, med sin fulde Betydning, idet de communale Autoriteter ba anvende den og lempe den efter Familieforholdene og den hele oeconomicke Stilling, som Skatteyderne have. Der er altsaa Formue- og Veilighedsstaten kommen til sin Ret. Jeg takker det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) meget for hans kraftige Understøttelse; thi jeg troer ikke, at jeg har kunnet faae en stærkere Understøttelse end ved den Maade, hvorpaa han betegnede den nuværende Formue- og Veilighedsstat. Dette Bøse, Ufilkke, Vilkårlige, det, at det beroer paa alffens Tilfældigheder, det, at der er forskjellige Regler i de forskjellige Communer — det er netop den store Mangel og en aldeles utilbørlig Mangel ved den nuværende Formue- og Veilighedsstat, fordi Ingen kan bestemt paavise faste Regler

for dens Paaligning. I een Commune siger man: Det og det skal være Regel, i en anden Commune siger man: De og de Regler skulle følges; i Kjøbstæderne siger man, at man vil gaae frem efter de og de Regler, og paa Landet siger man, at man vil gaae frem efter de og de Regler, og saaledes fremtræder Skatten forskjellig over det hele Land. Men Befolkningen i Landet har, hvad Skatteforholdet angaaer, et Krav paa, at der fastsættes ved Lov bestemte og faste Regler, hvorefter Beskatningen skal foregaae. Det er i høi Grad betænkeligt og stridende imod al constitutionel Orden og stridende mod Alt, hvad den lovgivende Forsamling og navnlig Folkethinget til enhver Tid ellers har hændet, at vi nemlig skulde komme bort fra de administrative Regler og fra at overlade de locale Myndigheder en afgjørende Indflydelse paa Forhold, der naturligvis ordnes ved Lov. Vi skulle ikke give ethvert Sogneforstanderskab eller enhver Communalbestyrelse eller Byraad, eller hvad man nu vil kalde det, en souverain og lovgivende Myndighed til at afgjøre saadanne Spørgsmaal. Og hvorledes bære disse Myndigheder sig ad? Det ærede Medlem (S. A. Hansen) sagde, at enhver Commune havde sine Regler; saa gjorde Amtsraadet opmærksom paa, naar det sandt, at det gif for galt, og sagde: Hold lidt igjen og forandre det eller hiint Forhold! Det er altsaa Amtsraadene, som vi skulle stole paa istedetfor Loven; men Amtsraadene bestemme ikke eens overalt; de gaae ogsaa efter et Skjøn, og det billiger det ærede Medlem, idet han siger: Vilde man fastsætte „Regler“, saa vilde der blive „Forvirring“. Altsaa det, at Lovordne, det skulde fremkalde Forvirring! Nei, det er en fuldstændig Misforstaaelse, og jeg kan ikke Andet end stadig, hvergang disse Spørgsmaal komme paa Bane, lægge ærede Medlemmer alvorligt paa Sinde, om De ville vedblive at opfatte det communale Beskatningsspørgsmaal paa en heelt anden Maade, end de opfatte alle andre Forhold paa, hvilke de, og det med Rette, kræve ordnede ved Lov. Det vil ikke være besværligt for Communerne at gaae efter slige Regler. Ved at lade Vedkommende arbejde ifølge dem, stæer der slet ikke Andet, end hvad der allerede tidligere er steet, navn-